

Алеко съ приятеля си и съ другъ тѣхенъ познатъ напушатъ града и се отправятъ за гр. Т. Пазарджикъ. Файтонътъ бързо ги носи по живописнитѣ склонове на Родопитѣ.

Прѣкрасна майска вечеръ! . . . Планинскиятъ вѣтрецъ тихо пѣе изъ усойтѣ, ручейтѣ весело шумолятъ въ далечината . . . Прохладниятъ въздухъ пълни гърдитѣ и живота блика въ пѣтнишкото сърдце . . .

Изведнажъ гърмежи отъ пушки нарушаватъ нощната тишина . . .

Тѣ се повтарятъ и послѣ замиратъ . . .

Злодеитѣ, скрити задъ брѣста, изпълниха грозния си планъ . . .

А файтонътъ се спуща по гладкото шосе, носенъ, като свѣткавица, отъ уплашенитѣ коне . . . Спиратъ се на гарата и пѣтниците ставатъ прави, а Алеко стои прѣгънатъ въ краката на своя приятель . . .

„Алеко убитъ!“ прогърмѣ изъ цѣла България . . .

„Алеко на вѣки ще живѣе въ нашитѣ сърдца“! отговаря българскиятъ народъ . . .

И още на слѣдната година пещерци положиха на това печално мѣсто единъ паметникъ. На него е издълбанъ слѣдния надписъ:

Пѣтнице !

Прѣдай на грядущето поколение, че тукъ падна убитъ отъ наемни убийци поета-писатель *Алеко Константиновъ*, на 11 май 1897 г.

Вѣчна му память.